

Preken 23. juni 2016 - Signingsjubileet

Johannes 1, 1-5

Helga Haugland Byfuglien, Preses i Bispemøtet

«Det spesielle kall og de mange»

”Du var eslet til en blinkende knapp på verdensvesten, men hempen glapp”.

Jeg ser for meg knappestøperen i skumringen ved Gålåvannet.

Han feller den nådeløse dommen over Peer Gynt. Nå skal han støpes om, miste seg selv og gå over i massen.

Men for Gud blir aldri noe menneske en del av en ansiktsløs masse:

Profeten Jesaja sier det slik:

”Så sier Herren som skapte deg: Vær ikke redd, jeg har kalt deg ved navn, du er min”.

Skaperen er ikke en distansert og fraværende kraft som utfører sitt verk for så å forsvinne.

Hvert menneske er kjent og villet av Gud og har sitt eget navn og kall hos ham. Hempen glipper ikke – for Gud slipper oss ikke.

Fra den storslåtte hymnen som åpner Johannesevangeliet stiger den frem, visjonen Gud fra begynnelsen av hadde for alt han skapte. Alt ble til ved hans storhet og vilje. Det omfavnes av liv og lys.

Sammen med alt det skapte trer mennesket frem. På underlig vis er vi skapt i Guds bilde; som kvinner og menn, som individer og som fellesskap. Vi har fått livet i gave. Vi blir vevet inn i hverandres liv og er avhengig av hverandre. Vi bærer alltid noe av *Den Andre* i våre hender. For alt liv er samliv, med hele skaperverket.

Enhver av oss har fått vårt kall. Der vi lever våre liv, er vi alle eslet til å være en blinkende knapp på verdensvesten. Med de evner og gaver vi er gitt, skal vi fylle vår plass. Vi er kalt til å bli den vi er, og ingen annen. Brytningen og spenningen mellom å være oss selv og å leve i ansvarlighet kjennetegner våre liv.

Eventyreren Peer strever også med dette:

Hvor var jeg, som meg selv, som den hele, den sanne?

Hvor var jeg, med Guds stempel på min panne?

Gud har kalt oss ved navn. Ved sitt skaperord gir han liv og setter sitt stempel på hver enkelt. I dåpen blir vi stemplet på ny. Der markeres kallet med korstegnet. Det er et nådetegn.

I dag takker vi for og gleder oss over vår konge og dronning som for 25 år siden gikk inn under kallet som vårt kongepar: Det var en svært personlig utvelgelse der dere sa ja til å tjene fellesskapet.

Fra hele vårt folk stiger en stor takk som vi håper dere kjenner strømmer mot dere og varmer dere.

Deres gjerning har vært preget av den forpliktelsen som svarer til deres ansvar og kall. Dere har vist mot og oppfinnsomhet til å være i tiden og har gått veier ingen har gått før. Dere har fremstått med troverdighet: Slik dere har gjort det, slik skulle det være. Dere har latt oss se dere som ekte mennesker i rollen.

Bare ved å være forankret i kallet er det mulig: Ved Guds nåde startet deres gjerning her for Guds ansikt – med bønn om velsignelse. Dere fikk et fornyet Guds stempel på deres panne, et nådetegn. Det lyser stadig gjennom deres gjerning.

Annerledes - og likevel likt - har vi alle vårt kall til å være menneske og medmenneske, med den verdighet og nåde Gud gir oss.

I ønsket om å finne vår plass, for å fylle vårt kall og tilfredsstille andre sine forventninger kan det likevel bli borte for oss. Det kan kjennes som om *hempen glipper* – for vi kjenner at vi ikke mestrer å bli den vi ønsker å være. Strevet etter å bli annerledes gjør livet til stadige kamper og nederlag.

Det taper livsmot og tro på egen verdi. Det fører til innkrøktethet i seg selv, der vi taper Den andre av syne. Da står vi i fare for å miste vår menneskelighet.

Men ved nådetegnet reises vi opp hver gang vi vet vi har falt. Det gir mot og kraft til å være den vi er kalt til å være.

Vårt kongepar ble kalt - ved navn – for et kvart århundre siden - til å være det samlende symbol på kallet vi har til å leve sammen i dette landet vårt langt mot nord.

Så hvilket land er det vi ser nå stige frem?

Mye har endret seg på 25 år. Landet er blitt rikere på goder, og vi er beriket med ulike kulturer og livssyn. Det utfordrer oss på vårt kall til å være et åpent og gjestfritt samfunn. Verden er tettere på oss. Vi deler ansvar og bekymring for klodens fremtid. Det kan vi ikke skyve fra oss.

Vi lever i dypeste avhengighet. Vi har alle del i oppdraget som gjør at lyset overvinner mørket, på ny og på ny, og ikke bare hos oss.

Da kan vi ikke være oss selv nok, men ved Guds nåde søke å fylle vårt felles kall.

Det er et mysterium at vi har fått et så stort ansvar fra Skaperen, men har han satt sitt stempel på vår panne.

Gud våget å veve sammen det menneskelige og guddommelige. Kristus, Guds sønn kom til jorden, han viste sann menneskelighet og gikk forsoningens vei.

I Ham ser vi Guds ansikt. I alt det det vakre får vi glimt av Gud, han som skapte oss i sitt bilde. I naturens storhet, kunstens skjønnhet og menneskers kjærlighet.

Nå kaller Han oss til å gjøre Guds gjerning i verden, der vi er.

Derfor er det vårt kall og vårt håp når vi sier:

Lyset skinner i mørket, og mørket har ikke overvunnet det.